

Rick Riordan

De rode piramide

ISBN 978-90-225-6841-5
ISBN 978-94-6023-766-9 (e-boek)
NUR 283

Oorspronkelijke titel: *The Kane Chronicles – The Red Pyramid*

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: Max Meinzold

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2010 by Rick Riordan

All rights reserved.

© 2013 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan al mijn vrienden de bibliothecarissen, voorvechters van
boeken, waarachtige tovenaars in het Huis des Levens.
Zonder jullie zou deze schrijver hopeloos verdwaald zijn in Doeat.

Inhoud

- 1 Sterfgeval bij de Naald 11
- 2 Een ontploffing voor Kerstmis 25
- 3 Opgesloten met mijn kat 36
- 4 Ontvoerd door een niet geheel vreemde 45
- 5 We maken kennis met de aap 54
- 6 Ontbijt met een krokodil 65
- 7 Ik laat een mannetje op zijn hoofd vallen 85
- 8 Muffin speelt met messen 103
- 9 We vluchten voor vier mannen met een rok 112
- 10 Bast kiest voor een groen leven 119
- 11 We maken kennis met de menselijke vlammenwerper 126
- 12 Een sprong door de zandloper 136
- 13 Ik neem het op tegen een levensgevaarlijke kalkoen 141
- 14 We worden bijna vermoord door een Fransman 152
- 15 Een goddelijk verjaardagsfeestje 162
- 16 Hoe Zia haar wenkbrauwen kwijtraakte 175
- 17 't Is niet fijn om in Parijs te zijn 190
- 18 Als vleermuizen slecht worden 201

- 19 Een picknick op grote hoogte 220
- 20 Ik ga op bezoek bij de sterrengodin 232
- 21 Tante Katja schiet te hulp 240
- 22 Leroy maakt kennis met het Kluisje des Doods 250
- 23 Het eindexamen van professor Thoth 260
- 24 Ik pleeg een aanslag op de King 277
- 25 We winnen een compleet verzorgde reis naar de dood 291
- 26 Aan boord van de Koningin van Egypte 298
- 27 Een demon met gratis proefverpakkingen 313
- 28 Ik heb een afspraakje met de god van het wc-papier 322
- 29 Zia regelt een rendez-vous 341
- 30 Bast lost een belofte in 350
- 31 Ik geef een liefdesbriefje af 363
- 32 De plek met de kruisen 371
- 33 We stappen in de salsabusiness 385
- 34 Deegbal geeft ons een lift 395
- 35 Mannen vragen de weg
(en andere voortekenen van het einde der tijden) 401
- 36 Onze familie gaat in rook op 408
- 37 Leroy neemt wraak 418
- 38 Het Huis houdt huis 425
- 39 Zia vertelt me een geheimpje 431
- 40 Ik verpest een nogal belangrijke bezwering 440
- 41 We zetten de opname stil, voorlopig 456
- Noot van de schrijver 476
- Verklarende woordenlijst 477

WAARSCHUWING

Het volgende is een transcript van een digitale opname. Op sommige plaatsen was de geluidskwaliteit slecht, waardoor de auteur naar sommige woorden en zinnen heeft moeten gissen. Waar mogelijk zijn illustraties toegevoegd van belangrijke symbolen die in de opname worden genoemd. Achtergrondgeluiden zoals geworstel, gemep en gevloek door de twee sprekers zijn niet uitgeschreven. De auteur beweert niet dat de opname authentiek is. Het lijkt onmogelijk dat de twee jonge vertellers de waarheid spreken, maar dat moet u, de lezer, zelf maar beoordelen.

C A R T E R

1. Sterfgeval bij de Naald

We hebben maar een paar uur de tijd, dus luister goed. Als je dit verhaal hoort, verkeer je al in gevaar. Dan zijn Sadie en ik misschien wel je enige kans.

Ga naar de school. Zoek het kluisje. Ik vertel je niet welke school en welk kluisje, want als je de juiste persoon bent, vind je ze vanzelf. De combinatie is 13/32/33. Als je straks dit verhaal helemaal hebt afgeluisterd, weet je wat die getallen betekenen. Maar denk erom: het verhaal dat we je gaan vertellen is nog niet uit. Hoe het afloopt, hangt van jou af.

Het allerbelangrijkste: als je het pakje openmaakt en ziet wat erin zit, hou het dan niet langer dan een week bij je. Natuurlijk zal de verleiding groot zijn. Ik bedoel, het zal je bijna grenzeloze macht schenken. Maar als je het te lang in je bezit houdt, zal het je verte-ren. Leer snel de geheimen ervan kennen en geef het dan door. Verstopt het voor de volgende persoon, zoals Sadie en ik het voor jou hebben verstopt. En reken erop dat je leven daarna zeer interessant zal worden.

Oké, Sadie zegt dat ik moet ophouden met treuzelen en verder moet gaan met het verhaal. Goed dan. Eigenlijk is het begonnen in Londen, op de avond dat papa het British Museum de lucht in liet vliegen.

Mijn naam is Carter Kane. Ik ben veertien en leef uit een koffer.

Denk je dat ik een grapje maak? Al sinds mijn achtste reis ik met mijn vader de hele wereld over. Ik ben geboren in Los Angeles, maar mijn vader is archeoloog, dus hij moet veel reizen voor zijn werk. Meestal gaan we naar Egypte, want dat is zijn specialisme. Loop een boekwinkel binnen en pak een boek over Egypte – grote kans dat het is geschreven door dr. Julius Kane. Wil je weten hoe de Egyptenaren de hersenen uit mummies haalden, de piramides hebben gebouwd of het graf van Toetanchamon hebben vervloekt? Dan moet je bij mijn vader wezen. Natuurlijk zijn er ook andere redenen waarom mijn vader zo veel reist, maar op dat moment was ik nog niet op de hoogte van zijn geheim.

Ik ben nooit naar school geweest. Mijn vader heeft me altijd thuisonderwijs gegeven, als je het tenminste ‘thuis’-onderwijs kunt noemen als je geen thuis hebt. Hij heeft me gewoon geleerd wat hijzelf belangrijk vond, dus ben ik veel te weten gekomen over Egypte, basketbalstatistieken en mijn vaders lievelingsmuzikanten. Ik heb ook veel gelezen – zo’n beetje alles wat ik te pakken kon krijgen, van papa’s geschiedenisboeken tot fantasyverhalen – omdat ik vaak urenlang moest wachten in hotels, op vliegvelden en bij opgravingen in vreemde landen, waar ik niemand kende. Mijn vader zei dan telkens tegen me dat ik dat boek weg moest leggen en een balletje moest gaan gooien. Heb je wel eens geprobeerd in het Egyptische Aswan een potje basketbal te organiseren? Dat valt niet mee.

Maar goed, mijn vader heeft me al vroeg bijgebracht dat ik al mijn bezittingen moet bewaren in een koffer die als handbagage mee kan in het vliegtuig. Mijn vader deed het ook zo, alleen mocht hij een extra tas meenemen vanwege zijn archeologische gereedschap. Regel één: ik mocht nooit in zijn werktas kijken. Die regel heb ik nooit overtreden, tot aan de dag van de ontploffing.

Het gebeurde op kerstavond. We waren in Londen voor het omgangsbezoek aan mijn zusje Sadie.

Mijn vader mag haar maar twee keer per jaar een dag zien, zie je

– één keer in de winter en één keer in de zomer – omdat onze grootouders een bloedhekel aan hem hebben. Na de dood van onze moeder hebben haar ouders (onze grootouders) het voor de rechtbank uitgevochten met papa. Na zes advocaten, twee slaande ruzies en een bijna fatale aanval met een spatel (dat wil je niet weten), kregen zij toestemming om Sadie bij hen in Engeland te houden. Ze was nog maar zes, twee jaar jonger dan ik, en ze konden ons niet allebei in huis hebben – tenminste, dat was hun excuus voor het feit dat ze mij er niet bij namen. Dus werd Sadie opgevoed als een Brits schoolmeisje en reisde ik met mijn vader de wereld rond. We zagen Sadie maar twee keer per jaar, en daar had ik geen enkel probleem mee.

[Hou je kop, Sadie. Ja, daar wilde ik net over beginnen.]

Maar goed, mijn vader en ik waren dus na een paar vertragingen eindelijk op Heathrow aangekomen. Het was een druilerige, koude middag. De hele taxirit naar de stad leek mijn vader een tikkeltje nerveus.

Nu is mijn vader een forse kerel. Je zou niet denken dat iets hem nerveus zou kunnen maken. Hij heeft een donkerbruine huid, net als ik, indringende bruine ogen, een kaal hoofd en een sikje, waardoor hij eruitziet als een kruising tussen een boosaardige wetenschapper en een bodybuilder. Die middag droeg hij zijn kasjmieren winterjas en zijn beste bruine pak, het pak dat hij altijd gebruikte voor openbare lezingen. Gewoonlijk straalt hij zo veel zelfvertrouwen uit dat hij elke kamer domineert die hij betreedt, maar soms – zoals die middag – zag ik een andere kant van hem die ik niet echt begreep. Hij keek telkens achterom, alsof we werden achtervolgd.

‘Papa?’ vroeg ik toen we de A40 verlieten. ‘Wat is er?’

‘Ze zijn nergens te bekennen,’ mompelde hij. Toen besepte hij kennelijk dat hij het hardop had gezegd, want hij keek me een beetje verschrikt aan. ‘Niks, Carter. Niks aan de hand.’

En dat stoorde me, want mijn vader kan helemaal niet liegen. Ik wist het altijd als hij iets probeerde te verbergen, maar ik wist ook dat ik de waarheid met geen mogelijkheid uit hem los zou kunnen

peuteren. Waarschijnlijk probeerde hij me te beschermen, al wist ik niet waartegen. Soms vroeg ik me af of hij soms een of ander duister geheim had uit zijn verleden, een oude vijand die hem achtervolgde misschien, maar dat leek een belachelijke gedachte. Papa was maar een archeoloog.

Er zat me nog iets dwars: papa hield zijn werktas heel stevig vast. Als hij dat doet, betekent dat meestal dat we gevaar lopen. Zoals die keer dat ons hotel in Caïro werd bestormd door gewapende mannen. Ik hoorde schoten in de lobby en rende naar beneden om te kijken hoe het met mijn vader ging. Tegen de tijd dat ik daar aankwam, ritste hij net kalmpjes zijn werktas dicht en hingen er drie bewusteloze mannen aan hun voeten aan de kroonluchter. Hun gewaden hingen naar beneden, zodat je hun boxersshort kon zien. Papa beweerde dat hij niets had gezien, en uiteindelijk deed de politie het af als een bizar ongelukje met de kroonluchter.

Een andere keer raakten we in Parijs midden in een rel verzeild. Mijn vader zocht de dichtstbijzijnde geparkeerde auto op, duwde me op de achterbank en zei dat ik laag moest blijven. Ik ging op de vloer liggen en hield mijn ogen stijf dicht. Ik hoorde papa op de bestuurdersstoel in zijn tas rommelen en binnensmonds mompelen, terwijl de menigte buiten schreeuwde en dingen vernielde. Een paar minuten later zei hij dat het veilig was om overeind te komen. Alle andere auto's op straat waren ondersteboven gekeerd en in brand gestoken. Onze auto was pasgewassen en gepoetst, en er waren enkele biljetten van twintig euro onder de ruitenwissers achtergelaten.

Hoe dan ook, ik had respect gekregen voor die tas. Het was onze geluksbrenger. Maar als mijn vader hem zo dicht bij zich hield, betekende dat meestal dat we ook wel wat geluk konden gebruiken.

We reden in oostelijke richting door het stadscentrum, naar de flat van mijn opa en oma. We passeerden de gouden poorten van Buckingham Palace en de grote stenen zuil op Trafalgar Square. Londen is best een vette stad, maar als je al zo lang op reis bent, gaan alle steden op elkaar lijken. Als ik andere kinderen tegenkom,

zeggen ze soms tegen me: 'Wauw, je boft maar dat je zo veel kunt reizen.' Maar het is echt niet zo dat we de hele tijd bezienswaardigheden bekijken of genoeg geld hebben voor luxereisjes. We hebben onder behoorlijk primitieve omstandigheden geslapen, en we blijven zelden langer dan een paar dagen op dezelfde plek. Meestal heb ik het gevoel dat we eerder vluchtelingen zijn dan toeristen.

Ik bedoel, je zou niet denken dat mijn vaders werk gevaarlijk was. Hij geeft lezingen over onderwerpen als 'Kan Egyptische magie je echt doden?' en 'Populaire straffen in de Egyptische onderwereld' en andere dingen waar de meeste mensen geen zier om geven. Maar, zoals ik al zei, er is ook die andere kant van hem. Hij is altijd heel voorzichtig. Zo controleert hij altijd de hotelkamer voordat ik naar binnen mag. Vaak schiet hij een museum in om een paar voorwerpen te bekijken en een paar aantekeningen te maken, en rent hij weer naar buiten alsof hij bang is dat zijn aanwezigheid op de beveiligingscamera's zal worden vastgelegd.

Toen ik nog klein was, zijn we een keer dwars door vliegveld Charles de Gaulle gerend om een vliegtuig te halen, en papa ontspande pas toen het toestel was opgestegen. Toen heb ik hem op de man af gevraagd waarvoor hij op de vlucht was, en keek hij me aan alsof ik de pin uit een granaat had getrokken. Heel even was ik bang dat hij me nog de waarheid zou vertellen ook. Toen zei hij: 'Carter, het was niets.' Op een toon alsof 'niets' het allerergste ter wereld was.

Daarop besloot ik dat het misschien beter was om geen vragen meer te stellen.

Mijn opa en oma Faust wonen in een flat in de buurt van Canary Wharf, pal aan de oever van de Theems. De taxi zette ons op de stoep af en mijn vader vroeg de chauffeur te wachten.

We waren halverwege het pad toen papa opeens verstijfde. Hij draaide zich om en keek achter ons.

'Wat is er?' vroeg ik.

Toen zag ik de man met de trenchcoat. Hij leunde aan de over-

kant van de straat tegen een grote dode boom. Hij was forsgebouwd en zijn huid had de kleur van gebrande koffie. Zijn jas en zwarte krijtstreep pak zagen er duur uit. Hij had lange vlechtjes en droeg een zwarte gleufhoed die bijna tot aan zijn ronde zonnebril naar beneden was getrokken. Hij deed me denken aan een jazzmuzikant, zo een van de optredens waarnaar mijn vader me altijd meesleepte. Ook al kon ik zijn ogen niet zien, ik had de indruk dat hij naar ons keek. Misschien was het een oude vriend of collega van papa. Waar we ook naartoe gingen, papa kwam altijd wel iemand tegen die hij kende. Het was wel een beetje vreemd dat die man hier stond te wachten, bij mijn grootouders voor de deur. En hij keek niet blij.

‘Carter,’ zei mijn vader, ‘ga jij maar vast.’

‘Maar...’

‘Ga je zusje halen. Ik zie jullie bij de taxi.’

Hij stak de straat over naar de man met de trenchcoat, en dat betekende dat ik twee dingen kon doen: achter mijn vader aan lopen om te zien wat er aan de hand was, of doen wat me gezegd was.

Ik koos voor de iets minder gevaarlijke optie. Ik ging mijn zusje halen.

Nog voordat ik de kans kreeg aan te kloppen, deed Sadie de deur al open.

‘Te laat, zoals gewoonlijk,’ zei ze.

Ze had haar kat Muffin in haar armen, een afscheidscadeautje dat ze zes jaar geleden van mijn vader had gekregen. Muffin leek nooit ouder of groter te worden. Ze had een pluizige zwart-gele vacht, als een miniluiapaard, alerte gele ogen en puntoren die te groot waren voor haar kop. Aan haar halsbandje bungelde een Egyptisch zilveren hangertje. Ze leek helemaal niet op een muffin, maar Sadie was nog maar klein toen ze haar die naam gaf, dus misschien moet je daar niet te streng over oordelen.

Sadie was zelf ook niet veel veranderd sinds de zomer.

[Terwijl ik dit opneem, staat ze naast me en kijkt me boos aan, dus ik zal maar een beetje oppassen hoe ik haar omschrijf.]

Je zou nooit hebben gedacht dat ze mijn zusje is. Om te beginnen woont ze al zo lang in Engeland dat ze een Brits accent heeft. Ten tweede lijkt ze op onze moeder, die blank was, dus is Sadies huid veel lichter dan de mijne. Ze heeft steil karamelkleurig haar, niet helemaal blond maar ook niet bruin, waar ze meestal felgekleurde lokken in verft. Die dag had ze links allemaal rode strepen. Haar ogen zijn blauw. Serieus. Blauwe ogen heeft ze, net als onze moeder. Ze is nog maar twaalf, maar ze is net zo lang als ik, wat ik heel irritant vind. Zoals gewoonlijk stond ze kauwgum te kauwen, en voor haar dagje uit met papa droeg ze een versleten spijkerbroek, een leren jas en legerschoenen, alsof ze naar een concert ging en hoopte dat ze een paar mensen de grond in zou kunnen stampen. Ze had een koptelefoon om haar nek voor het geval ze zich met ons zou gaan vervelen.

[Oké, ze heeft me niet geslagen, dus kennelijk heb ik haar redelijk goed beschreven.]

‘Ons vliegtuig had vertraging,’ legde ik uit.

Ze liet een kauwgumbel knappen, aaide Muffin over haar kopje en gooide de kat naar binnen. ‘Oma, ik ben weg!’

Ergens in het huis zei oma Faust iets wat ik niet kon verstaan, waarschijnlijk: ‘Laat ze niet binnen!’

Sadie trok de deur dicht en keek me aan alsof ik een dode muis was die door haar kat was binnengebracht. ‘Nou, daar ben je dan weer.’

‘Ja.’

‘Kom op dan.’ Ze zuchtte. ‘Dan hebben we het maar weer gehad.’

Zo deed ze altijd. Nooit eens: ‘Hoi, hoe is het met jou gegaan het afgelopen halfjaar? Wat leuk om je weer te zien!’ of zoiets. Maar dat vond ik niet erg. Als je elkaar maar twee keer per jaar ziet, voel je je eerder elkaars verre neef en nicht dan elkaars broer en zus. We hadden absoluut niets gemeen, behalve onze ouders.

We sjokten de trap af. Ik bedacht net dat ze rook naar een combinatie van oudemensenhuis en kauwgum toen ze zo abrupt bleef staan dat ik tegen haar op botste.

‘Wie is dat?’ vroeg ze.

Ik was die gast met de trenchcoat alweer bijna vergeten. Mijn vader en hij stonden aan de overkant van de straat naast de grote boom, en zo te zien hadden ze flinke ruzie. Papa stond met zijn rug naar ons toe, dus ik kon zijn gezicht niet zien, maar hij gebaarde wild, zoals hij altijd doet als hij zich druk maakt. De andere man keek boos en schudde zijn hoofd.

‘Weet ik niet,’ zei ik. ‘Hij stond er al toen we hier aankwamen.’

‘Hij komt me bekend voor.’ Sadie fronste haar voorhoofd alsof ze zich iets probeerde te herinneren. ‘Kom mee.’

‘Papa wil dat we in de taxi op hem wachten,’ zei ik, al wist ik dat het geen zin had. Sadie was al onderweg.

In plaats van gewoon de straat over te steken, rende ze over de stoep een half blok verder, stak toen pas over en ging op haar hurken achter een laag stenen muurtje zitten. Toen sloop ze in papa’s richting. Ik kon weinig anders doen dan haar voorbeeld volgen, al voelde ik me behoorlijk belachelijk.

‘Zes jaar in Engeland,’ mompelde ik, ‘en ze denkt dat ze James Bond is.’

Sadie haalde zonder om te kijken naar me uit en sloop verder.

Nog een paar passen en we zaten pal achter de grote dode boom. Ik hoorde mijn vader aan de andere kant zeggen: ‘... moeten wel, Amos. Je weet dat het de juiste beslissing is.’

‘Nee,’ zei de andere man, die dan Amos moest zijn. Zijn stem was diep en vlak, heel vastberaden. Zijn accent was Amerikaans. ‘Als ik je niet tegenhoud, Julius, doen zij het. De Per Ankh schaduw je.’

Sadie draaide zich naar me om en vroeg geluidloos: ‘De Per watte?’

Ik schudde mijn hoofd, want ik snapte er evenmin iets van. ‘Kom, wegwezen hier,’ fluisterde ik, want ik was bang dat we elk moment konden worden ontdekt en ontzettend op onze donder zouden krijgen. Sadie deed uiteraard alsof ze me niet had gehoord.

‘Ze weten niet wat ik van plan ben,’ zei mijn vader op dat moment. ‘Tegen de tijd dat ze erachter zijn...’

‘En de kinderen?’ vroeg Amos. Mijn nekharen gingen overeind staan. ‘Heb je aan hen gedacht?’

‘Ik heb maatregelen getroffen om hen te beschermen,’ zei mijn vader. ‘Trouwens, als ik dit niet doe, lopen we allemaal gevaar. En laat me nu met rust.’

‘Dat kan ik niet, Julius.’

‘Wil je dan een duel?’ Papa’s stem klonk opeens dodelijk serieus. ‘Je kunt me nooit verslaan, Amos.’

Ik had mijn vader niet meer gewelddadig zien worden sinds het Grote Spatelincident, en ik stond niet te popelen om zoiets nog eens mee te maken, maar de twee mannen leken op een gevecht aan te sturen.

Voordat ik kon reageren, schoot Sadie overeind en riep: ‘Papa!’

Hij keek verrast toen ze hem omhelsde alsof ze hem probeerde te tackelen, maar bij lange na niet zo verrast als die andere kerel, Amos. Hij deinsde zo snel achteruit dat hij over zijn eigen trenchcoat struikelde.

Hij had zijn bril afgezet. Onwillekeurig bedacht ik dat Sadie gelijk had. Hij kwam mij ook bekend voor, als een heel vage herinnering.

‘Ik... ik moest maar eens gaan,’ zei hij. Hij zette zijn gleufhoed recht en liep met logge passen de straat door.

Onze vader keek hem na. Hij had één arm beschermend om Sadie heen geslagen en zijn andere hand in de werktas gestoken die om zijn schouder hing. Pas toen Amos om de hoek verdween, ontspande papa. Hij haalde zijn hand uit zijn tas en glimlachte naar Sadie. ‘Hallo, liefje.’

Sadie duwde hem van zich af en sloeg haar armen over elkaar. ‘O, dus nu ben ik opeens je liefje? Je bent te laat. Het omgangsbezoek is al bijna voorbij! En wat moest dat allemaal voorstellen? Wie is Amos, en wat is de Per Ankh?’

Papa verstijfde. Hij wierp mij een vluchtige blik toe, alsof hij zich afvroeg hoeveel we hadden opgevangen.

‘Niks,’ zei hij, en hij deed zijn best om opgewekt te klinken. ‘Ik

heb een geweldige avond gepland. Wie heeft er zin in een privé-rondleiding door het British Museum?’

Sadie zat onderuitgezakt tussen papa en mij achter in de taxi.

‘Niet te geloven,’ mopperde ze. ‘Eén avond samen, en jij wilt onderzoek gaan doen.’

Papa probeerde te glimlachen. ‘Liefje, het wordt hartstikke leuk. De curator van de Egyptische collectie heeft ons persoonlijk uitgenodigd...’

‘Ja, wat een verrassing.’ Sadie blies een lok roodgeverfd haar uit haar gezicht. ‘Kerstavond en we gaan naar beschimmelde oude voorwerpen uit Egypte kijken. Denk je wel eens aan iets anders?’

Papa werd niet boos. Hij wordt nooit boos op Sadie. Hij staarde alleen maar uit het raam naar de donker wordende hemel en de regen.

‘Ja,’ zei hij zachtjes. ‘Jazeker.’

Telkens als papa zo stilletjes werd en in het niets zat te staren, wist ik dat hij aan onze moeder dacht. De laatste paar maanden gebeurde dat vaak. Dan liep ik onze hotelkamer binnen en trof ik hem aan met zijn mobieltje in zijn hand, met een foto van een glimlachende mama op het schermpje: haar haren weggestopt onder een hoofddoek, haar blauwe ogen schrikbarend fel tegen de achtergrond van de woestijn.

Of bij een opgraving. Dan zag ik papa naar de horizon staren en wist ik dat hij eraan terugdacht hoe ze elkaar hadden leren kennen: twee jonge wetenschappers in de Vallei der Koningen, tijdens een opgraving naar een verloren gewaande tombe. Papa was egyptoloog. Mama was antropoloog, op zoek naar oud DNA. Hij had me het verhaal wel duizend keer verteld.

Onze taxi reed langzaam langs de oever van de Theems. Net voorbij Waterloo Bridge verstarde mijn vader.

‘Chauffeur,’ zei hij, ‘stop hier eens even.’

De taxichauffeur zette de auto stil op de Victoria Embankment.

‘Wat is er, papa?’ vroeg ik.

Hij stapte uit de taxi alsof hij me niet had gehoord. Toen Sadie en ik naast hem op de stoep gingen staan, stond hij omhoog te staren naar de Naald van Cleopatra.

Voor het geval je hem nooit hebt gezien: de Naald van Cleopatra is helemaal geen naald, maar een obelisk, en hij heeft helemaal niets met Cleopatra te maken. Ik denk dat de Britten het gewoon een vette naam vonden toen ze hem meenamen naar Londen. Hij is ruim twintig meter hoog, wat in het oude Egypte vast heel indrukwekkend moet zijn geweest, maar aan de Theems, omringd door al die hoge gebouwen, ziet hij er nogal klein en triest uit. Je zou er zó voorbij kunnen rijden, zonder te beseffen dat je zojuist iets was gepasseerd wat duizend jaar ouder was dan de stad Londen.

‘Jezus.’ Sadie liep gefrustreerd in een kringetje rond. ‘Moeten we echt bij elk monument stoppen?’

Mijn vader staarde naar de top van de obelisk. ‘Ik moest hem nog even zien,’ mompelde hij. ‘Waar het is gebeurd...’

Er stond een ijskoude wind vanaf de rivier. Ik wilde terug naar de taxi, maar ik begon me echt zorgen te maken om mijn vader. Ik had hem nog nooit zo afwezig meegemaakt.

‘Wat, papa?’ vroeg ik. ‘Wat is hier gebeurd?’

‘Hier heb ik haar voor het laatst gezien.’

Sadie hield op met ijsberen. Ze keek me onzeker fronsend aan en richtte toen haar blik op papa. ‘Wacht eens even. Heb je het over mama?’

Papa streek Sadies haar achter haar oren, en dat verraste haar zo dat ze hem niet eens wegduwde.

Ik had het gevoel dat ik door de regen in een klomp ijs was veranderd. Mama’s dood was altijd een verboden onderwerp geweest. Ik wist dat ze bij een ongeluk in Londen om het leven was gekomen. Ik wist dat mijn opa en oma mijn vader er de schuld van gaven. Maar niemand wilde ons vertellen wat er precies was gebeurd. Ik vroeg het maar niet meer aan mijn vader, deels omdat hij er zo verdrietig van werd en deels omdat hij faliekant weigerde er iets over te zeggen. ‘Als je wat ouder bent,’ was het enige wat hij altijd zei, en dat

was het meest frustrerende antwoord dat er bestond.

‘Je bedoelt dus dat ze hier is gestorven?’ vroeg ik. ‘Bij de Naald van Cleopatra? Wat is er dan gebeurd?’

Hij boog zijn hoofd.

‘Papa!’ zei Sadie verontwaardigd. ‘Ik loop hier elke dag langs, en nu, na al die tijd, zeg je opeens... en ik wist het niet eens?’

‘Heb je die kat nog?’ vroeg papa, en dat vond ik een ontzettend stomme vraag.

‘Natuurlijk heb ik die kat nog!’ zei ze. ‘Wat heeft dat er nou weer mee te maken?’

‘En je amulet?’

Sadies hand ging naar haar hals. Toen we nog klein waren, vlak voordat Sadie bij onze grootouders ging wonen, had papa ons allebei een Egyptische amulet gegeven. De mijne was een oog van Horus, een populair beschermingssymbool in het oude Egypte.

Mijn vader zegt dat het moderne apothekerssymbool, [Rx], in feite een vereenvoudigde weergave is van het oog van Horus, omdat medicijnen geacht worden je te beschermen.

Hoe dan ook, ik droeg mijn amulet altijd onder mijn kleren, maar ik dacht dat Sadie de hare wel kwijt zou zijn of weggegooid zou hebben.

Tot mijn verrassing knikte ze. ‘Natuurlijk heb ik die nog, papa, maar verander nou niet van onderwerp. Oma beweert altijd dat jij mama’s dood veroorzaakt hebt. Dat is toch niet waar?’

We wachtten af. Voor de verandering wilden Sadie en ik een keer allebei hetzelfde: de waarheid.

‘Op de avond dat jullie moeder stierf,’ begon mijn vader, ‘hier bij de Naald...’

Een plotselinge lichtflits verlichtte de Embankment. Half verblind draaide ik me om, en heel even ving ik een glimp op van twee gestalten: een lange, bleke man met een gevorkte baard, gekleed in

een crèmekleurig gewaad, en een meisje met een koperkleurige huid, dat een donkerblauw gewaad en een hoofddoek droeg – het soort kleren dat ik in Egypte honderden keren had gezien. Ze stonden daar gewoon, naast elkaar, nog geen zeven meter bij ons vandaan, naar ons te kijken. Toen doofde het licht. De gestalten vervaagden tot er alleen nog een wazig nabeeld overbleef. Toen mijn ogen weer aan het donker gewend waren, waren ze verdwenen.

‘Eh...’ zei Sadie nerveus. ‘Zagen jullie dat ook?’

‘Stap in de taxi,’ zei mijn vader, terwijl hij ons naar de stoeprand duwde. ‘We hebben geen tijd meer.’

Vanaf dat moment hield papa zijn lippen stijf op elkaar.

‘Dit is niet de juiste plek om te praten,’ zei hij, terwijl hij snel achteromkeek. Hij had de taxichauffeur tien pond extra beloofd als hij ervoor zorgde dat we binnen vijf minuten bij het museum waren, en die deed zijn uiterste best.

‘Papa,’ probeerde ik. ‘Die mensen bij de rivier...’

‘En die andere vent, Amos,’ zei Sadie. ‘Zijn die van de Egyptische politie of zo?’

‘Even goed luisteren, allebei,’ zei papa. ‘Ik heb vanavond jullie hulp nodig. Ik weet dat het moeilijk is, maar jullie moeten geduld hebben. Ik leg alles uit, dat beloof ik, zodra we in het museum zijn. Ik ga alles weer in orde maken.’

‘Hoe bedoel je?’ drong Sadie aan. ‘Wat ga je in orde maken?’

Papa's gezicht stond niet alleen maar verdrietig. Het stond bijna schuldbevestigend. De koude rillingen liepen me over de rug toen ik dacht aan wat Sadie had gezegd, dat onze grootouders hem de schuld gaven van mama's dood. Had hij het daar soms over? Nee toch?

De taxichauffeur scheurde Great Russell Street in en zette de auto met piepende banden stil voor de hoofdingang van het museum.

‘Volg mijn voorbeeld,’ zei papa tegen ons. ‘Als we de curator zien, doe je zo gewoon mogelijk.’

Ik bedacht dat Sadie nooit gewoon deed, maar ik besloot niets te zeggen.